

παρ' αὐτῇ, εἰς τοσούτῳ ἀσυνήθῃ ὄραν.

— Μήλοτσκα! τόσον ἀργά... Καί σὺ δὲν ἔχεις ὄψιν! Μήπως, ὁ Θεὸς φυλάξει, ἔπαθες κανένα δυστύχημα; ἐτραύλιζεν αὐτὴ μετρώσα ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν τὴν Λιουδμήλαν διὰ ταραχῶδους βλέμματος.

— Τοῦναντίον, εὐτυχίαν, ἡσύχως ἀπεκρίθη ἐκείνη μετ' ἐλαφροῦ μειδιάματος.

— Εὐτυχίαν... εἶπες, εὐτυχίαν... Τίποτε δὲν ἐννοῶ... ποῦ εἶνε; διατί;... ποῖα εὐτυχία; ἔλεγεν ἡ μήτηρ ἀνοιγοκλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Σας... πρῶτον καὶ κύριον σιωπῇ: μὴ ἐκπλήττεσθε, μὴ ἀναφωνήτε, ἀλλ' ἀκούσατέ μου.

Ἡ Λιουδμήλα περιέφερε τὸ βλέμμα καὶ ἡρέμα, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς, ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος.

— Μητέρα, εἰμπορῶ νὰ βασισθῶ ἐφ' ὑμῶν;

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, βλέπουσα τὴν τοιαύτην αἰνιγματῶδη διαγωγὴν τῆς θυγατρὸς τῆς, δὲν ἠδύνατο ἤδη ἐντελῶς νὰ ἐννοήσῃ τὰς ἐνεργείας καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς.

— Σὰς ἐρωτῶ, εἰμπορῶ νὰ βασισθῶ ἐφ' ὑμῶν, εἰμπορῶ νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ, μητέρα;

— Δηλαδή, τί ἐννοεῖς νὰ βασισθῆς;.. Βέβαια... Κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ποῦ θὰ ἔχεις... ἐκτός διὰ κανέναν χρέος... ἢ, ἂν σοῦ χρειάζονται χρήματα... καὶ τώρα ἴσα-ἴσα ποῦ δὲν εἶμαι διόλου εἰς κατάστασιν... καὶ ἐγὼ στεροῦμαι... ἂν ὅμως εἶνε τίποτε ἄλλο... τότε βέβαια... γνωρίζεις τὰ μητρικά μου αἰσθήματα... ἐγὼ πάντοτε σοῦ ἤμην φίλη—μήτηρ.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

FERNAN CABALLERO

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ἰσπανικὸν διήγημα

[Συνέχεια]

Σ'

«Μετὰ τινα χρόνον—ἐξηκολούθησεν ὁ θεϊκός μου τὸ ἐσπέρας—ἡμέραν τινά, ἐνῶ ἐπορευόμην εἰς τὸ δικαστήριον, ἤκουσα αἰφνης ὀπισθέν μου μέγαν θόρυβον καὶ ἐταράχθην τόσῳ, ὥστε ἐστάθην, μὴ γνωρίζων ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσω ἢ νὰ ὀπισθοχωρήσω.

Ἐίδον τότε γυναῖκα τινά, τὴν ὁποίαν ἠκολούθουν πολλοί, μὴ δυνάμενοι νὰ τὴν κρατήσωσι· ἡ γυνὴ ἦτο ὠχρὰ, ἡ λευκὴ τῆς κόμη ἐπιπτεν ἀτάκτως ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν πεπλανημένοι· ἄλλοτε ὕψου τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς νὰ ἐζήτηι ἀπ' αὐτοῦ βοήθειαν, ἄλλοτε τὰς ἄφινε νὰ πίπτωσι πρὸς

τὴν γῆν, ὡς νὰ τὴν παρεκάλει ν' ἀνοιξῇ καὶ νὰ τὴν θάψῃ. Ἡ φοβερὰ αὕτη εἰκὼν τῆς δυστυχίας, διήλθε πρὸ ἐμοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ φωνὴ τῆς δυστυχικοῦς γυναικὸς ἐξήρχετο πλέον ὡς ῥόγχος ἐκ τοῦ λάρυγγος τῆς. Πλήθος πολὺ τὴν ἠκολούθει συμπαθῶς μὴ τολμῶν νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀπαρηγόρητον ἐκείνην ἀτυχίαν.

Ἐτί ἔχει αὐτὴ ἡ γυναῖκα; ἠρώτησεν ὑπηρέτριά τῆς προκύψασα εἰς ἐν παραθύρον.

Ἐγυνή τις ἐκ τῶν ἀκολουθοῦσων ἀπεκρίθη:

— Κατεδίκασαν τὸν υἱὸν τῆς εἰς θάνατον.

Ἐπ' ἐστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου καταπλαγείς ἐκ τοῦ φρικώδους ἐκείνου θεάματος. Ἄλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου ὅτε εἶδον εἰσερχόμενον εἰς τὴν οἰκίαν μου, τὸν Ἀλκαδὴν τοῦ Δὸς-Ερμάνας καὶ ἀκολουθούμενον ὑπὸ πολλοῦ πλήθους!

Ἐτί συμβαίνει, κύριοι, καὶ εἰς τί δύναμαι νὰ σὰς χρησιμεύσω; ἠρώτησα.

— Ἐρχόμεθα, δὸν Ζουστε, νὰ σὰς παρακαλέσωμεν νὰ συντάξετε μίαν ἀναφοράν, τὴν ὁποίαν θὰ υπογράψωμεν ὅλοι καὶ θὰ δώσωμεν εἰς τὸ δικαστήριον.

— Καὶ τί ζητεῖτε;

— Νὰ μὴ ἐκτελεσθῇ εἰς τὸ χωρίον μας θανατικὴ ποινὴ, εἰς τὴν ὁποίαν κατεδίκασαν πρὸ ὀλίγου τὸν δολοφόνον... Δὲν θέλομεν θανατικὰς ἐκτελέσεις ἡμεῖς εἰς τὸ χωρίον μας... Αὐτὸ θὰ ἦτο ἀτιμία... Συντάξτε λοιπὸν τὴν ἀναφοράν καὶ γράψτε ὅτι δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ ὑποφέρουν οἱ ἀθῶοι διὰ τοὺς ἐνόχους. Ἄν ὅμως ἐκτελεσθῇ ἐδῶ, γράψτε ὅτι εἴμεθα ὅλοι ἀποφασισμένοι νὰ ἀφήσωμεν τὸ χωρίον μας.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων ποῖος θ' ἀποκεφαλίσθῃ; ἠρώτησα, τί ἔγκλημα ἐξετέλεσθη;

— Ἄ! δὲν τὸ γνωρίζετε, δὲν εἶδατε ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ ἐκείνη ἡ δυστυχής;

— Ποῖα δυστυχής;

— Ἡ μητέρα του.

— Τίνος;

— Τοῦ Μάρκου Ρουῖζ.

— ὦ! Θεέ μου! τί ἐπραξε λοιπὸν;

— Αὐτὸς εἶνε ὁ... δολοφόνος.

— Τίνος...

— Τῆς γυναικὸς του... τῆς δυστυχισμένης Φωτεινῆς.

Ἐρρίφθην ἀναίσθητος ἐπὶ τινος καθίσματος καλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν μου. Δι' ἐνὸς βλέμματος ταχέως, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἰς μίαν στιγμὴν ἀγωνίας καὶ θλίψεως φαίνονται διαπερῶντα τὸ παρελθὸν μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, εἶδον τὰ δῶα ἐκείνα πλάσματα, τὰς δῶα δυστυχεῖς ἀδελφάς, γεννηθείσας μὲν μὲ τὴν αὐτὴν καλλονήν, καταδικασθείσας δὲ νὰ ὑπομείνωσι τὴν αὐτὴν ἀτυχίαν, καὶ τέλος ἀμφοτέρως θύματα τῶν ἀνθρώπων, οὓς ἠγάπησαν. Μοὶ ἐφάνη ὅτι τὰς ἐβλεπα πάλιν μικρὰς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς γραίας Ζουάνας, προσευχομένας ὡς τὰς εἶδον ἄλλοτε. Ὅτι τὰς ἐβλεπα δεκαοκταετίδας

ὠραίας, διδύμους εἰς τὸ κάλλος, ὡς ὑπῆρξαν ἔπειτα δίδυμοι εἰς τὴν δυστυχίαν ἀγαπώσας μέχρι λατρείας τοὺς δῶα ἐκείνους ἀνδρας, οἵτινες ἐν τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ἔρωτός των κατέστησαν οἱ δῆμιοι των.

Ἐἰς τὸ βάθος τοῦ πίνακος αὐτοῦ ἐβλεπον τὴν ἀτυχῇ γραίαν! Τὴν Ζουάναν, ἡ ὁποία εἶχε τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὁποίαν ἡ ζωὴ—τὰ δύο ἐκείνα πλάσματα—ἐβύθιζεν ἤδη εἰς τὸν τάφον.

Ἄν ἤμην ἐθνικός, θὰ ἐπανεστάτου κατὰ τοιαύτης τύχης· ἀλλ' ἤμην Χριστιανὸς καὶ ὤφειλον νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὰς ἀγνώστους ἀποφάσεις τῆς Θείας Προνοίας.

Ὅτε καθυσύχασα ὀλίγον ἠρώτησα λεπτομερείας τινὰς τῆς φρικώδους ἐκείνης ἱστορίας καὶ ἰδοὺ τί ἔμαθον.

Ἡ Ζηλοτυπία, ἥτις ὡς ὑποχθόνιον ἡφαίστειον κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν τοῦ Μάρκου Ρουῖζ, τὸν εἶχε καταστήσει ὄχι μόνον μισάνθρωπον καὶ σκληρόν, ἀλλὰ καὶ ὅλως διόλου ἀναίσθητον καὶ σχεδὸν παράφρονον. Ἀμφέβαλλε καὶ ἐδυσπίσται πρὸς πάντας, ὁ ἀτυχής! Ἡ ἀλήθεια δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ, διότι ἡ ζηλοτυπία ἐτύφλου τὴν ψυχὴν του καὶ ἡ ἀσθένεια τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἦτο πλήρης δυνάμεως, θελήσεως καὶ ἐνεργείας, καὶ ἡ δύναμις, ἡ θέλησις αὐτὴ καὶ ἡ ἐνεργητικότητα περισσότερον τὸν καθίστων δυστυχῇ.

Ἐἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του: «Δὲν θέλω νὰ πηγαίνης εἰς Λὸς Παλλάτσιος.

Ἡ σύζυγός του ὕψωσε τοὺς ὤμους.

Ἐλοιπὸν θέλεις νὰ σὲ ἀφήσω ν' ἀποθάνῃς τῆς πείνης; τὸν ἠρώτησε καὶ ἀνεχώρησε.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ γείτονες εἶδον τὸν τυφλὸν ἀκονίζοντα μίαν μάχαιραν.

Τὸ ἐσπέρας, ἐπιστρέψασα ἡ Φωτεινὴ ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς, ἀπεκοιμήθη. Ὁ σύζυγός τῆς ὅμως δὲν ἐκοιμήτο. Κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ὁ Μάρκος ἔλαβε τὴν μάχαιραν, τὴν ὁποίαν εἶχε κρύψει ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, καὶ ἐπλησίασε τὴν σύζυγόν του διὰ νὰ ἰδῇ ἂν κοιμάται.

Δὲν θὰ ὑπάγῃς πλέον εἰς Λὸς Παλλάτσιος, τῆς εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου καὶ τῇ ἐνέπηξε εἰς τὰ στήθη τὴν φονικὴν μάχαιραν. Δὲν θὰ θαυμάσουν πλέον τὴν ὠραιότητά σου, προσέθηκε διασχίζων τὸ πρόσωπόν τῆς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ οὐδ' ἐκινήθη καὶ.

Ὁ Μάρκος Ρουῖζ εἶχε ἰσχυρὰν τὴν χεῖρα καὶ τὸ κτύπημα ἦτο ἀσφαλές.

Μετὰ τὸν φόνον ἐκάθησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης καὶ περιέμενεν.

Ὅταν ἐξημέρωσε, τὰ παιδιὰ ἐξύπνησαν καὶ ἔτρεξαν ἡμίγυμνα νὰ παίξωσιν εἰς τὴν θύραν. Οἱ γείτονες ὠμίλουν, ἔψαλλον ἢ ἐγέλων, ὁ Μάρκος Ρουῖζ εἶχε μείνει ἀκίνητος εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

Μικρά, τοῖς εἶπεν ἐρχομένη ἡ θεία Ζουάννα, σὰς φέρω ἓνα πεπόνι μεγαλείτερον ἀπὸ σὰς. Ἐλάτε λοιπὸν νὰ τὸ φάγετε. Ποῦ εἶνε ἡ μήτηρ σας;

— Μέσα.

— Πῶς, δὲν ἐξύπνησε ἀκόμη. Φωτεινή, πῶς ἀργεῖς τόσον.

— Ποῦ εἶνε ἡ Φωτεινή, ἠρώτησεν ἡ γραῖα τὸν Μάρκον Ρουίτ, ὅστις ἐκάθητο πάντοτε εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης.

— Ἐσθυσε, ὅπως ἔσθυσε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἀπήντησεν ὁ φονεύς.

Ἡ γραῖα Ζουάνα ἐρρίφθη ἐντρομος εἰς τὴν κλίνην. Ὅποιον θέαμα!

— Θεέ μου, Θεέ μου, ἀνέκραξε, θὰ συγχωρήσης ποτὲ αὐτὸν τὸν Κἄν;

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω, ἐξηκολούθησεν ὁ θεὸς μου, ὅτι δὲν ἠθέλησα, ἀλλ' οὔτε ἡδυνάμην νὰ κάμω τι διὰ τὴν καταδίκην τοῦ Ρουίτ.

Z'

«Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν—ἐπανάλαβε τὴν ἐπαύριον ὁ θεὸς μου—ἡμέραν τινὰ εἶδον εἰσερχόμενον εἰς τὴν οἰκίαν μου τὸν κύρ Ἀντα-μουχόν!»

Ὁ γέρω Ἀντα - μουχος ἦτο χωρικός ἐξ Ἀρασένας, ἡλικίας ἐξήκοντα ἐτῶν, ὑψηλός, ρωμαλέος, εὐθύμος, καὶ ἐν γένει ἀρκούντως καλοῦ ἐξωτερικοῦ. Τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν διήγε, τῷ εἶχε δώσει τὸ ἐπώνυμον Ἀντα-μουχος, δι' οὗ ἦτο γνωστός· ἦτο ἡμιονηγός καὶ προμηθευτὴς τοῦ χωρίου· εἶχε καλὰς ἡμιόνας, αἵτινες τῷ ἐχοσιμίμενον νὰ φέρῃ εἰς Σεβίλλην χοιρομήρια καὶ ἀλάντας καὶ ἄλλα προϊόντα τοῦ ὄρου καὶ νὰ προμηθεύῃ διάφορα ἄλλα εἶδη εἰς τὰ παντοπωλεῖα τῆς Ἀρασένας. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μᾶς ἔφερε τὰς προμηθείας μας τὸν χειμῶνα, ἀλάντας καὶ χοιρομήρια καὶ τὸ θέρος ἰχθῦς καὶ καρπούς.

Δὲν ἐξεπλάγην λοιπὸν ὅτε τὸν εἶδον, ἀλλ' ὅ,τι μ' ἐξέπληξε ἦτο ὅτι τὴν φορὰν πύτην συνωδεύετο ὁ γέρων ὑπὸ νεαρᾶς δεκαεπταετιδος κόρης. Τὰ χαρακτηριστικά της ἦσαν τόσον λεπτὰ καὶ διακεκριμένα, τὸ δέμας της τόσῳ δροσερὸν καὶ λευκόν, ὥστε θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις ὡς παιδίον, ἐὰν οἱ μελανοὶ ὀφθαλμοὶ της βαθεῖς καὶ ρεμβώδεις, δὲν ἐφάνερωνον τὴν γυναῖκα, τὴν Ἰσπανίδα γυναῖκα, ἥτις νομίζει ἐαυτὴν βασιλίσσαν, ὅχι διότι εἶνε ὠκία, νεαρὰ καὶ εὐφυής, ἀλλὰ διότι εἶνε γυνή.

Πῶς λοιπὸν, τῷ εἶπον, γέρω Ἀντα-μουχο, αἱ ἡμιόνοί σας σήμερον φέρουν φορτίον ἐλαφρότερον ἀπὸ τὰς προμηθείας σας, δροσερώτερον ἀπὸ τοὺς καρπούς σας καὶ λεπτότερον ἀπὸ τοὺς λεπτοτέρους ἰχθῦς σας.

Ναί, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός, καὶ τὸ ὅποιον μοι δίδει περισσοτέραν φροντίδα ἀπὸ ὅλας μου μαζὶ τὰς ἄλλας προμηθείας.

Μάθετε λοιπὸν, Δὸν Ζουῖστε, ὅτι ἡ μικρὰ αὐτὴ εἶνε βαπτιστικὴ μου· οἱ γονεῖς της εἶνε πλούσιοι κάτοικοι τῆς Ἀρασένας, καὶ δὲν ἔχουν ἄλλο τέκνον, ὥστε οὔτε αὐτοὶ γνωρίζουν νὰ τὴν εὐχαριστήσουν. Ὁ πατήρ της τὴν ἀγαπᾷ μέχρι τρέλλας· ἐτάχθη λοιπὸν ἡ μικρὰ νὰ ἔλθῃ εἰς Οὐτρέραν, εἰς τὴν οἰκίαν μᾶς θείας της, καὶ νὰ μένῃ διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Παναγίας

1. Ἀντα-μουχος, ὅστις περιπατεῖ ἐπὶ πολὺ.

τῆς Παρηγορήτριας, τὴν ἔφερα λοιπὸν ἐγώ· ἔμεινε δι' ἕνα μῆνα καὶ τώρα θὰ μάθετε τί συνέβη καὶ διὰ ποῖον λόγον ἐρχόμεθα εἰς ὑμᾶς, Δὸν Ζουῖστε, νὰ σᾶς ζητήσωμεν συμβουλὴν.

Καὶ μοι διηγήθη τὰ ἐξῆς.

Ἡ Παστόρα, ἡ χωρική, ἡ τὸ ἄνθος τῆς Σιέρρας, ὡς ἐκαλεῖτο ἐν Οὐτρέρᾳ, εἶχεν ἔλθει νὰ ἴδῃ τὴν θείαν της. Τὸ ἐσπέρας ἐκάθησεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας μετὰ τῶν ἐξαδέλφων της καὶ ἄλλων παρθένων τοῦ χωρίου. Πολλοὶ νέοι διήρχοντο πρὸ τῆς θύρας φέροντες τὰ καλλιτέρα των φορέματα, καὶ μὲ τὸ ζῶηρόν καὶ ταχύ βλέμμα τῶν νέων τῆς Ἀνδαλουσίας παρετήρουν τὴν νεαρὰν χωρικήν, ἀλλ' ἐκείνη ἀπέστρεφε τὸ ὠραῖόν της πρόσωπον μετὰ περισσοτέρας περιφρονήσεως ἢ μετριοφροσύνης.

— Ἀλήθεια, εἶπε μία τῶν ἐξαδέλφων της. Ἡ Παστόρα περιφρονεῖ ὅλους. Εἰπέ μοι, Παστόρα, μήπως εἰς τὸ ἰδικόν σας χωρίον, εἰς τὴν Ὁρασίναν, οἱ νέοι εἶνε Σεραφεῖμ;

— Οὔτε τοὺς εἶδον κἄν, ἀπήντησεν ἡ Παστόρα.

— Μήπως θὰ γείνης καλογραῖα;

— Ἡ μήπως ἀγαπᾷ κανένα ἰνφάντην τῆς Ἰσπανίας; ἠρώτησεν ἄλλη.

— Ἀπατάσθε, προσέθηκεν ἡ νεωτέρα ἐκ τῶν τριῶν ἐξαδέλφων. Ἡ Παστόρα μόνον ἕνα βλέπει...

— Τί λέγεis; διέκοψεν ἡ νεᾶνις ἐρυθριῶσα. Ποῖος εἶνε αὐτός, τὸν ὅποιον βλέπουν οἱ ὀφθαλμοί μου; διότι ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω.

— Ποῖος εἶνε; ποῖος εἶνε; εἰπέ μας τον... ἐφώνησαν ὅλοι ὁμοῦ αἱ νεᾶνιδες.

— Εἶνε νέος τις, ὁ ὁποῖος εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν μόνον μίαν φορὰν ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν εἶδε τὴν Παστόραν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]. Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Διήγημα

— Δὲν φοβοῦμαι, σᾶς λέγω.

— Αἶ, Στέφανε, αὐτὸ τὸ εἶπαν καὶ ἄλλοι πολλοί, καὶ ὁμως ἐφοβήθησαν.

— Δὲν ἤξεύρω τί εἶπαν ἢ τί ἔκαμαν ἄλλοι· ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι.

— Στοιχηματίζομεν! ἐπρόσθεσεν ὁ τρίτος τῶν ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ τεσσάρων παρκαθημένων φίλων.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ ἀτρόμητος τεταρτοετής τῆς νομικῆς.

— Ἐνα δεῖννον καὶ διὰ τοὺς τέσσαρας, ἀπήντησεν ὁ Στέφανος.

— Δέχομαι, ἐπρόσθεσεν ὁ μέλλων δικηγόρος.

Καὶ ἐγερθεὶς ἔτεινεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας πρὸς τοὺς τρεῖς συμφοιτητάς του, οἵτινες κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡτοιμάζοντο νὰ δώσωσιν ἐξετάσεις ἐνώπιον τῆς ἱατρικῆς σχολῆς.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι;

— Ἐχετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

— Περὶ αὐτοῦ δὲν ἀμφιβάλλομεν, εἶπεν ὁ Στέφανος, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐνεργήσωμεν ἀπαιτεῖται καιρός.

— Ἀρκοῦσιν ἔξ μῆνες; ἠρώτησε μεδιῶν ὁ νεαρός τῆς νομικῆς φοιτητῆς.

— Μάλιστα, ἀπήντησαν ὁμοφώνως οἱ νεαροὶ Ἀσκληπιάδαι.

Καὶ τὰ κύπελα ἐπληρώθησαν οἶνου καὶ συνεκρούσθησαν ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ καὶ ἐκενώθησαν ἐν μέσῳ γελῶτων καὶ καγχασμῶν.

Τρεῖς μῆνες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης καὶ ὁ γενναῖος φοιτητῆς ἐλησμόνησε τὸ στοίχημα, ἀλλ' οἱ φίλοι του, οἵτινες εἶχον πεποιθήσιν εἰς τὴν δειλίαν αὐτοῦ καὶ ἐγαργαλίζοντο ὑπὸ τοῦ κέρδους τοῦ δειπνοῦ, ὅχι μόνον δὲν τὸ ἐλησμόνησαν, ἀλλ' ἐκαρὰδόκουν τὴν κατάλληλον στιγμήν νὰ παίζωσι τὸ μέρος των.

Καὶ ἡ στιγμή ἐφθασεν ἤδη.

Συνεσκέφθησαν περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκφοβίσεως, καθυπέβαλον διάφορα σατανικά ἀληθῶς σχέδια, ἐξ ὧν ἄλλα μὲν συνεζήτησαν, ἄλλα δὲ ἀπέρριψαν, ἐλλείψει μέσων.

Τέλος, μετὰ πολύρων σύσκεψιν, παρεδέχθησαν τὸ σχέδιον τοῦ εὐφυοῦς Στεφάνου καὶ διενεμήθησαν τὰ μέρη, ἅτινα ἕκαστος ὥφειλε νὰ παίζῃ, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, διότι ἅπαντες ἔμεινον ἐν τῷ αὐτῷ ξενοδοχείῳ καὶ εἰς τέσσαρα κατὰ σειρὰν μικρὰ δωμάτια, κείμενα ἐν τῷ εὐρεῖ διαδρόμῳ τοῦ δευτέρου ὀρόφου.

— Ἀφοῦ τὰ προετοιμάσω ὅλα εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἶπεν ὁ Στέφανος, θὰ κλείσω τὴν θύραν μὲ τὸ κλειδί καὶ θὰ προσποιηθῶ ὅτι κοιμῶμαι.

— Καὶ ἡμεῖς τὸ ἴδιον θὰ κάμωμεν ὅταν θὰ περνᾷ; ἠρώτησαν οἱ ἑτεροὶ δύο.

— Βεβαίως.

— Ἀλλ' ἂν κατὰ τὸ σύνθημα, κτυπήσῃ τὰς θύρας μας;

— Θὰ προσποιεῖσθε πάντοτε ὅτι κοιμάσθε, ἐκτὸς ἂν ἀκούσητε καμμίαν φωνὴν καὶ τότε βεβαίως, κατὰ καθήκον, ὁφείλετε νὰ τρέξετε.

— Ἀπαιτεῖται προσοχή, ἐπρόσθεσεν ὁ εἰς ἔξ αὐτῶν, διότι πολλοὶ ἔπαθον ἐκ φόβου.

— Ὡ μὴ φοβεῖσαι! εἶπε γελῶν ὁ Στέφανος, τὰ δωμάτιά μας εἶνε τόσον πλησίον τοῦ ἰδικοῦ του, ὥστε ἀμέσως τρέχομεν...

— Λοιπὸν ἀπόψε.

— Βεβαίότατα, ὅλα εἶνε ἔτοιμα σᾶς λέγω, ὅλα.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, οἱ τρεῖς φίλοι, οἱ ἐν τοῖς δωματίοις των περιμένοντες ἀγρυπνοὶ, ἤκουσαν τὰ βήματα τοῦ νεαροῦ νομικοῦ ἀντηχοῦντα ἐν τῷ διαδρόμῳ. Διήλθε τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου δωματίου τῶν φίλων του, χωρὶς, κατὰ τὸ σύνθημα, νὰ κτυπήσῃ ἐξώθεν τὰς θύρας των, διὰ τῆς συ-